

Sygn. akt I C 66/17

WYROK

zaoczny w stosunku do żądania o zapłatę

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 sierpnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Izbińska-Barcik

Protokolant: Paulina Szcześniewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2018r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. C.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i o zapłatę

I. oddała powództwo w stosunku do obu żądań;

II. przyznaje na rzecz radcy prawnego A. W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Goleniowie kwotę 2.952 (dwóch tysięcy dziewięciuset pięćdziesięciu dwóch) złotych w tym kwotę 552 (pięciuset pięćdziesięciu dwóch) tytułem podatku od towarów i usług (podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;

III. odstępuje od obciążania powoda S. C. kosztami postępowania w sprawie, w tym odstępuje od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego.

SSR Małgorzata Izbińska-Barcik

Sygnatura akt I C 66/17

UZASADNIENIE

Powód S. C. w pozwem złożonym w dniu 09 stycznia 2017r. skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Goleniowie wydanego w sprawie I Nc 590/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz poprzedzającego go tytułu wykonawczego stanowiącego bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Goleniowie nadał klauzulę wykonalności w sprawie I Co 333/99. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazała, iż nakazem zapłaty z dnia 30 kwietnia 2010r. Sąd Rejonowy w Goleniowie zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.000 złotych wraz z odsetkami i kosztami postępowania. Nadto podniosła, iż zobowiązanie objęte tym nakazem zapłaty zostało w całości zapłacone. Poza tym pełnomocnik powoda wskazała, iż przeciwko powodowi został wystawiony wcześniej bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 20 sierpnia 1999r. została nadana klauzula wykonalności, z uwagi na niespłacenie przez niego

części kredytu, jaki zaciągnął w dniu 19 lutego 1997r. Jako podstawę prawną powództwa pełnomocnika powoda wskazała treść art. 840 § 1 pkt 2 kpc, podnosząc, iż zobowiązanie wierzyciela wygasło na skutek zapłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, iż powód w całości zaspokoił roszczenie objęte tytułem wykonawczym jeszcze przed wydaniem przez Sąd Rejonowy w Goleniowie nakazu zapłaty w sprawie I Nc 590/10, zaś zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w tej sprawie z uwagi na odrzucenie sprzeciwu od nakazu zapłat.

Pismem procesowym z dnia 21 lutego 2017r. pełnomocnik powoda sprecyzowała powództwo wnosząc o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie I Nc 590/10.

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w odpowiedzi na pozew z dnia 11 kwietnia 2017r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnika pozwanego wskazała, iż przywołany przez powoda przepis pozwala jedynie na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jedynie w przypadku zdarzeń jakie miały miejsce po powstaniu tytułu i wprowadza on prekluzję co do zdarzeń które miały miejsce przed zamknięciem rozprawy w sprawie, w której tytuł został wydany. Tym samym w ocenie pozwanego skoro powód nie podniósł w trakcie sprawy I Nc 590/10 zarzutu spełnienia świadczenia – to nie może powołując się na ten zarzut żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego.

Pismem procesowym z dnia 10 lipca 2017r. powód osobiście rozszerzył powództwo żądając obok pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego również zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 18.676,05 złotych wraz z odsetkami liczonymi od dnia 09 czerwca 2016r. do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie w tym zakresie powód przedstawił historię spłaty kredytu, którego dotyczy nakaz zapłaty. Nadto wskazał, iż dokonał spłaty całej należności z nakazu zapłaty do rąk wierzyciela we wskazanej wyżej kwocie, jedynie celem uniknięcia egzekucji z nieruchomości, jednakże w jego ocenie nie był w ogóle zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego, albowiem zapłaty całej należności dokonał jeszcze przed wniesieniem przez pozwanego przeciwko niemu powództwa w sprawie I Nc 590/10.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2018r. Sąd Rejonowy w Goleniowie zwrócił pozwanemu odpowiedź na pozew w zakresie rozszerzonego powództwa, albowiem pozwany w określonym terminie nie wykazał, iż odpis tej odpowiedzi na pozew przesłał pełnomocnikowi powoda za pośrednictwem listu poleconego, wobec kwestionowania przez pełnomocnika powoda, aby takowe pismo procesowe jej doręczono.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. C. w dniu 19 lutego 1997r. zawarł z (...) Bankiem Spółka Akcyjną w G. umowę o kredyt na zakup towarów, tj. na zakup telewizora sony KV- (...) numer seryjny (...) o wartości 3.740,70 złotych. Ogółem wysokość udzielonego kredytu wyniosła 3.983,85 złotych i stanowiła wartość telewizora powiększona o prowizję w wysokości 243,15 złotych.

Oprocentowanie kredytu było stałe i wyniosło 1.170% początkowej kwoty kredytu w stosunku miesięcznym. Odsetki za cały okres kredytowania, naliczane miały być od kwoty stałej równej wysokości udzielonego ogółem kredytu. Natomiast w przypadku zadłużenia przeterminowanego miały być pobierane odsetki według zmiennej stopy procentowej ustalonej w Komunikacji Prezesa Banku, obowiązującej w okresie, za który odsetki są naliczane. W chwili udzielenia kredytu odsetki te wynosiły 0,25% dziennie

Powyższy kredyt S. C. miał spłacić w 24 miesięcznych ratach w terminie do dnia 0 każdego miesiąca. Miesięczna rata wynosiła 212,62 złotych.

Ogółem na podstawie powyżej umowy S. C. zobowiązał się spłacić łączną kwotę 5.102,88 złotych i składały się na nią kwota kredytu oraz odsetki.

Powyższy kredyt S. C. początkowo spłacał terminowo w ustalonej w wysokości raty. Dotyczyło ta rat płatnych do 19 marca 1998r., 19 kwietnia 1998r., 19 maja 1998r., 19 lipca 1998r., 19 sierpnia 1998r., 19 września 1998r., 19 października 1998r., 19 listopada 1998r..

W późniejszym okresie na S. C. zachorował i nie był w stanie spłacać rat w ustalonej wysokości i ustalił z (...) Banku, że będzie dokonywał spłaty kredytu po 100 złotych miesięcznie. Takich wpłat dokonał w grudniu 1998r. i styczniu 1999r., lutym 1999r., w marcu 1998r., lutym 1998r.

Ostatecznie mimo ustalania spłat w niższych kwotach niż umówione S. C. nie spłacił całego kredytu. Pozostała mu z tego kredytu do zapłaty kwota

Dowód:

- umowa kredytu – k: 10-12,
- dowody wpłat – k: 13-17,
- zeznania świadka K. C. – k: 203
- przesłuchanie powoda S. C. – k: 222-223

W dniu 20 sierpnia 1999r. Sąd Rejonowy w Goleniowie na wniosek (...) Bank Spółki Akcyjnej w G. wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, wydanym w sprawie I Co 333/99.

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy Bank złożył do N. K. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko S. C.. Postępowanie to zostało zarejestrowane po sygnatura akt KM 1045/99. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało wystosowane do S. C. w listopadzie 1999r. Wówczas to określono należność główną do zapłaty na kwotę 4.124,49 złotych, odsetki na dzień 09 listopada 1999r. na kwotę 268,15 złotych i koszty procesu na kwotę 83,50 złotych. Wraz z zawiadomieniem S. C. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego zostało zajęte wynagrodzenie za pracę dłużnika w Stoczni (...) Spółce Akcyjnej w S.. Dokonano również zajęcia ruchomości.

W trakcie tego postępowania prowadzonego na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w G. została od S. C. wyegzekwowana łączna kwota 2.193,86 złotych, w tym na rzecz wierzyciela została przekazana kwota 1.525,58 złotych tytułem spłaty należności wynikającej z tytułu wykonawczego, zaś pozostała część z wyegzekwowanej kwoty została przekazana na pokrycie kosztów egzekucji, w tym opłaty egzekucyjnej – 573,82 złotych i wydatków egzekucyjnych poniesionych zaliczkowo przez wierzyciela – 94,46 złotych.

Egzekucja ta trwała do listopada 2003r. i podlegała w niej egzekucji należność główna wynosząca 4.124,49 złotych oraz odsetki i koszty procesu oraz klauzuli.

Dowód:

- zestawienie wpłat i należności – k: 18-20,
- zawiadomienie – k: 21, 24
- wezwanie – k: 22-23,
- zajęcie wynagrodzenia za pracę – k: 25,
- protokół zajęcia ruchomości – k: 26,

- świadectwo pracy – k: 27,
- pismo Komornika – k: 197,

W trakcie zatrudnienia S. C. w Stoczni (...) Spółce Akcyjnej w S. prowadzona była również egzekucja przez Komornika V Rewiru w S. pod sygnaturą Km 150/99. Kwota należności z tego tytułu wynosiła 2.186,48 złotych. Pod tą sygnaturą Komornik zarejestrował sprawę z wniosku Pierwszego Komercyjnego banku Spółki Akcyjnej przeciwko I. G.. Komornik ten prowadził przeciwko S. C. wyłącznie postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Bank Spółki Akcyjnej w P., ale pod sygnaturą akt Km 1542/00, która to została przekazana według właściwości Komornikowi Sądowemu w G. i do czasu jej przekazania nie została od S. C. wyegzekwowana żadna kwota.

Dowód:

- świadectwo pracy – k: 27-29,
- pismo Komornika – k: 90, 177,

W dniu 12 marca 2009r. (...) Spółka z o.o. we W. wezwała S. C. do zapłaty łącznej kwoty 11.327,49 złotych, w tym kwoty 1.067,72 złotych tytułem kapitału, kwoty 10.209,77 złotych tytułem odsetek i kwoty 50 złotych tytułem kosztów.

Nabywca wierzytelności (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w dniu 19 marca 2010r. złożyła w Sądzie Rejonowym w Goleniowie przeciwko S. C. pozew o zapłatę kwoty 10.000 złotych wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 1.067,72 złotych od dnia 19 czerwca 2008r. do dnia zapłaty i od kwoty 8.932,28 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu przelanej w dniu 18 czerwca 2008r. na rzecz (...) Spółki z o.o. we W. wierzytelności wynikającej z umowy kredytu zawartej przez S. C. w dniu 19 lutego 1997r., na którą składała się należność główna w wysokości 1.067,72 złotych oraz odsetki od tej należności w wysokości 10.125,36 złotych naliczone zgodnie z umową kredytową.

W dniu 30 kwietnia 2010r. Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie I Nc 590/10 wydał przeciwko S. C. nakaz zapłaty, na podstawie którego S. C. został zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) Spółki z o.o. we W. kwotę 10.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.067,72 złotych od dnia 19 czerwca 2008r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 8.932,28 złotych od dnia 18 marca 2010r. wraz z kwotą 1.292 złotych tytułem kosztów postępowania.

S. C. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, który postanowieniem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 21 września 2010r. został odrzucony, z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych. Na to postanowienie S. C. złożył zażalenie. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 marca 2011r. powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 21 września 2010r. zostało zmienione w ten sposób, że zostało ono uchylone. W związku z tym sąd ponownie wezwał S. C. do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu z uwzględnieniem uwag zawartych w orzeczeniu Sądu Okręgowego w Szczecinie. S. C. ponownie nie uzupełnił tych braków i postanowieniem z dnia 06 września 2011r. Sąd Rejonowy w Goleniowie ponownie odrzucił jego sprzeciw od wydanego w dniu 30 kwietnia 2010r. nakazu zapłaty. Na postanowienie to S. C. nie złożył zażalenia. Postanowienie to i nakaz zapłaty uprawomocniły się w dniu 21 września 2011r.

Po prawomocny odrzuceniu sprzeciwu S. C. postanowieniem z dnia 18 października 2011r. Sąd Rejonowy w Goleniowie powyższemu nakazowi zapłaty z dnia 30 kwietnia 2010. nadał klauzulę wykonalności z urzędu zaznaczając, iż nakaz zapłaty podlega wykonaniu w całości jako prawomocny.

Dowód:

- nakaz zapłaty z dnia 30 kwietnia 2010r. – k: 8;
- postanowienie z dnia 18 października 2011r. – k: 9,
- wezwanie do zapłaty – k: 31-32,

- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy I Nc 590/10

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego zostało na wniosek (...) Spółki z o.o. we W. z dnia 06 kwietnia 2012r. wszczęte postępowanie egzekucyjne przez P. P. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzew w Łodzi. Postępowanie to zostało zarejestrowane pod sygnaturą akt Km 32871/12.

W dniu 24 kwietnia 2012r. w/w Komornik sporządził zawiadomienie S. C. o wszczęciu egzekucji. W zawiadomieniu tym określono wysokość należności głównej na kwotę 10.000 złotych, odsetki na kwotę 2.972 złotych oraz koszty procesu na kwotę 1.292 złotych.

W trakcie tego postępowania dokonano w dniu 24 kwietnia 2012r. zajęcia wierzytelności S. C. z tytułu nadpłaty podatku dochodowego oraz świadczeń emerytalno-rentowych i z tytułu rachunku bankowego. W tym dniu nadto Komornik postanowieniem ustalił koszty zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 600 złotych i koszty te przyznał wierzycielowi ((...) Spółce z o.o. we W.).

Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone w dniu 12 lipca 2012r. poprzez umorzenie postępowania egzekucyjnego z uwagi na pozbawienie tytułu wykonawczego prawomocnym orzeczeniem klauzuli wykonalności, tj. na podstawie art. 825 pkt 2 kpc. Postanowienie to zostało wydane jedynie na podstawie dokumentów przedłożonych przez dłużnika, który przedłożył tylko odpis postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 marca 2011r., zaś nie przedłożył kolejnego postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu.

W trakcie tego postępowania została przez Komornika wyegzekwowana od S. C. kwota 109,48 złotych, z której zwrócono mu kwotę 75,58 złotych, zaś pozostała część z tej kwoty została przekazana na pokrycie kosztów egzekucyjnych.

Dowód:

- postanowienie z dnia 18 października 2011r. – k: 9,
- pismo komornika z dnia 14 marca 2016r. – k: 43,
- karta rozliczeniowa – k: 44,
- zajęcie wierzytelności – k: 45, 47, 48
- postanowienie – k: 46,
- dokumenty w aktach sprawy I Nc 590/10,
- dokumenty w aktach sprawy Km 32871/12 Komornika Sądowego przy SR dla Łodzi Widzewa w Łodzi

Kolejny raz (...) spółka z o.o. we W. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji w dniu 17 marca 2015r. u T. Ż. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą Km 119/15. W dniu 23 marca 2015r. Komornik wystosował zawiadomienie do S. C. o wszczęciu egzekucji na podstawie w/w tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 30 kwietnia 2010r., w którym należność główna została określona na kwotę 10.000 złotych, zaś odsetki naliczone od tej kwoty na ten dzień wyniosły 6.634,66 złotych, koszty procesu – 1.292 złotych, koszty zastępstwa w egzekucji – 600 złotych oraz opłata egzekucyjna – 2.689 złotych.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2015r. T. Z. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie ustalił koszt zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym przysługujące wierzycielowi na kwotę 600 złotych. Nadto Komornik dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika z tytułu nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 rok.

W toku tego postępowania egzekucyjnego do dnia 26 lutego 2016r. od S. C. została wyegzekwowana łączna kwota 2.600,73 złotych, z czego na rzecz wierzyciela została przekazana kwota 2.176,50 złotych, w tym koszty procesu w wysokości 1.292 złotych, koszty zastępstwa prawnego w egzekucji w wysokości 600 złotych i odsetki w kwocie 284,50 złotych. Z wyżej wskazanej kwoty wyegzekwowanej od dłużnika – wyegzekwowano dotychczas kwotę 187,80 złotych tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym opłatę stosunkową w wysokości 126,10 złotych. Ostatecznie Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. ze świadczenia emerytalno-rentowego S. C. przekazał Komornikowi łączną kwotę 3.311,70 złotych, przy czym Komornik zwrócił ZUS-owi kwotę 236,99 złotych potrąconą za miesiąc czerwiec 2016r., która to została zwróci na rzecz ZUS S. C. w dniu 13 lipca 2016r.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016r. Komornik na wniosek wierzyciela zawiesił postępowanie egzekucyjne, które zostało podjęte postanowieniem z dnia 05 kwietnia 2016r.

W dniu 26 kwietnia 2016r. Komornik, po uzyskaniu przez wierzyciela tytułu wykonawczego również przeciwko małżonce S. C., dokonał zajęcia nieruchomości S. C. w postaci lokalu mieszkalnego położonego w N. przy ul. (...).

Następnie w dniu 09 czerwca 2016r. S. C. zapłacił na rzecz (...) Spółki z o.o. we W. kwotę 18.676,05 złotych, tytułem spłaty należności ze sprawy Km 119/15, a która to kwota stanowiła spłatę całości zadłużenia S. C. wobec w/w podmiotu. Celem uzyskania środków na spłatę tego zadłużenia S. C. musiał zaciągnąć w czerwcu 2016r. kredyt w Banku (...) Spółce Akcyjnej we W. na kwotę 19.998,00 złotych. Do zapłaty z odsetkami pozostała mu kwota 23.253,97 złotych. Kredyt ten będzie on spłacał do dnia 26 maja 2019r. w ratach po 646,54 złotych miesięcznie.

Po dokonaniu przez S. C. zapłaty należności bezpośrednio do rąk wierzyciela – (...) Spółka z o.o. we W. wniósł o zakończenie postępowania egzekucyjnego z tytułu całkowitej spłaty zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2016r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela oraz postanowił o pozostawieniu tytułu wykonawczego w aktach sprawy, wskazując w uzasadnieniu postanowienia, iż całość należności została spłacona przez dłużnika.

T. Ż. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie tytuł wykonawczy w postaci wyżej wskazanego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności pozostawił w aktach sprawy przy czym jedynie z uwagi na nieuwagę nie zaznaczono na nim, że należność została w całości spłacona.

Dowód:

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k: 33,
- postanowienie z dnia 23 marca 2015r. – k: 34,
- zajecie wierzytelności – k: 35,
- wezwanie do zapłaty – k: 36,
- pismo Komornika – k: 37,
- postanowienie z dnia 29 stycznia 2016r. – k: 38,
- postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania – k: 39,
- zawiadomienie o zajęciu nieruchomości – k: 41-42,
- pismo Komornika – k: 109,
- zestawienie operacji – k: 130a,

- harmonogram spłaty kredytu – k 131,
- pismo ZUS – k: 132,
- zeznania świadka K. C. – k: 203,
- przesłuchanie powoda S. C. – k: 222-223,
- dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Km 119/15 Komornika Sądowego przy SR w Goleniowie.

W okresie od 1997 roku do dnia dzisiejszego N. K. Komornik Sadowy przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie przeciwko S. C. prowadził osiem postępowań egzekucyjnych, tj.: sprawa Km 544/99 z wniosku (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W., która została zakończona z uwagi na spłatę zadłużenia, sprawa Km 1045/99 z wniosku (...) Banku Spółki Akcyjnej w G., która została zakończona umorzeniem z uwagi na bezskuteczność egzekucji, sprawa Km 1256/99 z wniosku (...) Spółki Akcyjnej w G., która zakończyła się umorzeniem z mocy prawa, sprawa Km 1019/01 z wniosku Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W., która zakończyła się z uwagi na bezskuteczność egzekucji, sprawa Km 704/00 z wniosku Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., która została zakończona z uwagi na bezskuteczność egzekucji, sprawa Km 81/02 z wniosku (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w P., która zakończyła się z uwagi na bezskuteczność egzekucji i sprawa Km 1866/03 z wniosku (...) Spółki z o.o. w W., która zakończyła się z uwagi na bezskuteczność egzekucji. W większości tych spraw Komornik wyegzekwował określone kwoty i w części przekazał je wierzycielom.

Dowód:

- pismo Komornika - k: 219

Sąd zważył, co następuje:

Oba powództwa zgłoszone przez powoda w niniejszej sprawie, tj. powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oraz powództwo o zapłatę okazały się w całości niezasadne.

Podstawą ustaleń faktycznych były dokumenty przedstawione przez strony oraz dokumenty zgromadzone w załączonych do akt sprawy aktach spraw Sądu Rejonowego w Goleniowie oraz aktach Komornika. Strony nie kwestionowały tych dowodów, jak również Sąd nie miał podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Niemniej strony z ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego wywodziły różne skutki prawne w zakresie zasadności powództwa.

W niniejszej sprawie Sąd na wniosek powoda przeprowadził również dowód z przesłuchania świadka K. C. oraz powoda w charakterze strony. Dowody te jednakże miały jedynie marginalne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego. Wprawdzie zeznaniom K. C. co do zasady nie można odmówić wiarygodności, tak samo jak zeznaniom samego powoda, jednakże ich zeznania w zasadniczej części odnoszącej się do kwestii dokonania spłaty zobowiązania były niekonkretne, nie wskazywali w nich jakie konkretnie, kiedy i komu spłaty zostały dokonane, a jedynie sprowadzały się do twierdzenia, że należności pozwanego i jego poprzednika prawnego zostały spłacone w całości. Zeznania w takiej formie (brak wskazania na konkretne kwoty i w określonej wysokości), wobec braku jakichkolwiek dowodów z dokumentów potwierdzających, że takowa spłata została dokonana, nie pozwala na dokonanie żadnych ustaleń w tym zakresie i uznanie za wiarygodne ich twierdzeń, że doszło do spłaty całej należności. Zresztą już tym miejscu należy podkreślić, iż odnosiły się one do twierdzenia, iż spłata ta została dokonana jeszcze przed powstaniem kwestionowanego w niniejszej sprawie tytułu wykonawczego, co jak zostanie wykazane poniżej nie mogło prowadzić od uwzględnienia powództwa w niniejszej sprawie.

Sąd nadto mimo wniosku powoda i początkowej próby przeprowadzenia – nie przeprowadził dowodu z informacji Syndyka o wysokości dokonywanych potrąceń z wynagrodzenia powoda i celu na jaki te potrącenia były dokonywane. Wskazać bowiem należy, iż wszelkie wezwania kierowane do Syndyka na ustalony adres wracały do Sądu z informacją,

iż przesyłka nie została podjęta w terminie, a nadto co jest najistotniejsze okoliczności te, jak to zostanie wykazane poniżej, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności wskazać należy, iż z uwagi na dokonanie zwrotu odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego co do zgłoszonego przez powoda żądania zapłaty świadczenia nienależnego, wydany w tym zakresie wyrok ma charakter wyroku zaocznego. Pełnomocnik powoda bowiem przeczyła, aby odpis odpowiedzi na pozew została jej doręczona bezpośrednio, zaś pełnomocnik pozwanego, mimo wystosowanego wezwania nie wykazała, aby istotnie odpowiedź na pozew została przesłana pełnomocnikowi powoda za pośrednictwem przesyłki poleconej. Z tego też względu na rozprawie w dniu 30 lipca 2018r. Sąd zarządził jej zwrot. Zwrot ten jest niezaskarżalny. Zatem należało uznać, iż w niniejszej sprawie pozwany nie ustosunkował się do treści żądania o zapłatę.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 kpc, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W tym miejscu należy podkreślić, iż przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 kpc nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., sygn. I CKU 176/97). Z tych też względów Sąd zbadał zasadność żądania zgłoszonego przez powoda w świetle przedstawionych przez niego okoliczności, co powodowało uznanie, iż mimo wydania w tym zakresie wyroku zaocznego – żądanie to nie znajduje uzasadnienia i powództwo w tym zakresie oddalił. Zwłaszcza że wobec ustaleń dokonanych przez Sąd w zakresie pierwszego żądania, co do którego pozwany się wypowiedział, roszczenie powoda o zapłatę w okolicznościach sprawy budziło wątpliwości, zarówno z uwagi na brak podstaw do zadania od pozwanego zapłaty kwoty wskazanej w pozwie, o czym w dalszej części uzasadnienia.

W niniejszej sprawie powód ostatecznie po dokonaniu rozszerzenia powództwa zgłosił w sprawie dwa roszczenia, tj. po pierwsze wnosił o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 30 kwietnia 2010r. wydanego w sprawie I Nc 590/10 na rzecz pozwanego z mniejszej sprawy oraz żądanie zasądzenia od pozwanego na jego rzecz wskazanej w rozszerzonym powództwie kwoty tytułem zwrotu zapłaconych na rzecz pozwanego należności na podstawie nakazu zapłaty, którego pozbawienia wykonalności powód się domaga w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności rozpoznać należało żądanie powoda o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego z dnia 30 kwietnia 2010r. W tym zakresie pełnomocnik powoda powoływała się w zasadzie na jedną tylko podstawę, a mianowicie na twierdzenie, że należność objęta tym tytułem została już przed powstaniem tego tytułu w całości spłacona, jeszcze na rzecz poprzednika prawnego pozwanego, od którego ten nabył nieistniejącą już wierzytelność. Pełnomocnik powoda nie podniosła żadnych innych okoliczności, które uzasadniałyby istnienie podstaw do uznania, że żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w niniejszej sprawie jest zasadne. Pozwany zaś wnosił o oddalenie powództwa wskazując, iż podnoszone przez powoda okoliczności nie stanowią żadnej podstawy uzasadniającej pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego określonej w art. 840 § 1 kpc

W ocenie Sądu żadna z podnoszonych przez pełnomocnika powoda okoliczności, czy też wywodów prawnych nie mogło doprowadzić do uwzględnienia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w niniejszej sprawie.

Podkreślić należy, iż pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (tj. tytułu egzekucyjnego – prawomocnego nakazu zapłaty, któremu nadano klauzulę wykonalności) może nastąpić jedynie w drodze wyroku sądowego wydanego w ramach rozpoznania tzw. powództwa opozycyjnego, inaczej nazywanego powództwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Powództwo to jest środkiem merytorycznej obrony dłużnika przed egzekucją, a nie środkiem ponownej merytorycznej oceny zasadności powództwa, które zakończyło się wydaniem kwestionowanego w takim postępowaniu nakazu zapłaty. Przesłanki pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego z uwagi na wygaśnięcie zobowiązania stwierdzonego tytułem wykonawczym zostały określone w przywołanym już wyżej art. 840 § 1 kpc, który to stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i w oparciu o dyspozycję tego przepisu należy oceniać zasadność powództwa zgłoszonego w sprawie. Podkreślić należy, iż podstawą pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego mogą być jedynie przesłanki określone w art. 840 § 1 kpc i to interpretowane ściśle.

Zgodnie z treścią art. 840 § 1 kpc, w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Podstawą powództwa uregulowanego w art. 840 kpc jest zasadność i wymagalność obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, zaś istotą tego powództwa jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Niemniej jak już wyżej wskazano powództwo przeciwegzekucyjne, wbrew zapatrywaniom pełnomocnika powoda, nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym. Ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzule wykonalności. Przedmiotem sporu w tych sprawach jest wykonalność tytułu wykonawczego, a zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpoznawana jedynie na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego, nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego, w tym na zarzutach dotyczących przedawnienia roszczenia lub braku wykazania w postępowaniu rozpoznawczym zasadności żądania objętego pozwem, na skutek którego wydano kwestionowany tytuł wykonawczy.

Zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1 kpc można żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Zatem na podstawie w/w przepisu dłużnik (powód w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego) przeciżąc „zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności” może żądać w drodze powództwa pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. W drodze tego powództwa, na wskazanej wyżej podstawie, można zwalczać treść tytułu egzekucyjnego nie korzystającego z powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu (orz. SN z dnia 19 maja 1961 r. I CR 540/60, PiP 1962, z. 5-6, s. (...)), a tytuły egzekucyjne chronione powagą rzeczy osądzonej lub zawisłością sporu może dłużnik kwestionować jedynie w powołaniu się na zdarzenia, które zaszły po ich powstaniu przed nadaniem tym tytułom klauzuli wykonalności, czyli na podstawie okoliczności wskazanych w art. 840 § 1 pkt 2 kpc.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd podziela stanowiska, zgodnie z którym postępowanie przeciwegzekucyjne nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej wydaniem prawomocnego orzeczenia sądowego, w tym prawomocnego nakazu zapłaty. Powództwo przeciwegzekucyjne stanowi merytoryczną obronę dłużnika przed egzekucją polegającą na zwalczaniu zasadności lub dopuszczalności egzekucji. Niemniej zdaniem Sądu z wyprowadzane z powyższej zasady wnioski, iż umożliwiona ponowne dokonanie merytorycznej oceny żądania zgłoszonego w sprawie zakończonej wydaniem tytułu wykonawczego jest nieuzasadniony. W szczególności zdaniem Sądu nie może ono prowadzić do dokonania ponownej oceny zasadności żądania w zakresie zarzutów odnoszących się do istnienia i możliwości dochodzenia samej wierzytelności stwierdzonej tym tytułem – prawomocnym nakazem zapłaty.

Uznanie bowiem, że dłużnik może zgłosić zarzut niweczący żądanie wierzyciela w pierwotnej sprawie, w której wydano kwestionowany tytuł wykonawczy, dopiero po zamknięciu rozprawy i powoływać go jako podstawę powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 kpc godziłoby w fundamentalne instytucje procesu cywilnego, jakimi są prawomocność orzeczenia sądowego, związanie sądu i stron takim orzeczeniem (art. 365 kpc) oraz powaga rzeczy osądzonej (art. 366 kpc). Jak powszechnie przyjmuje się, stan powagi rzeczy osądzonej pociąga za sobą m. in. skutek w postaci prekluzji materiału procesowego (faktycznego) sprawy. Prekluzja ta oznacza, że z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia merytorycznego, zarzuty, których podstawą są okoliczności istniejące już w czasie postępowania - przed wydaniem wyroku, nie mogą być podstawą do podważenia skutków prawomocnego wyroku, jeżeli nie zostały zgłoszone w trakcie tego postępowania. Bez znaczenia przy tym pozostaje to, z jakiego powodu dłużnik nie pował w tym postępowaniu tych zarzutów, w tym czy postąpił tak w sposób świadomy, czy na skutek niemożliwości obrony swoich praw. Wyjątkiem stanowi jedynie okoliczność, gdy powoływanie określonych zdarzeń było niedopuszczalne z mocy ustawy.

Mając na uwadze powyższe więc należy w sposób jednoznaczny wskazać, iż w ramach postępowania przeciwegzekucyjnego dotyczącego wykonalności tytułu wykonawczego będącego orzeczeniem sądu, które korzysta z powagi rzeczy osądzonej – nie jest dopuszczalne takie stosowanie art. 840 § 1 kpc, które prowadziłyby do ponownego rozpoznania sprawy zakończonej wydaniem prawomocnego orzeczenia, w tym do badania, jak wnosi o to powód czy żądane przez powoda roszczenie zostało już spłacone przed wydaniem nakazu zapłaty. Tym samym zdaniem Sądu w niniejszej sprawie, niezależnie do tego czy podnoszone przez powoda okoliczności dotyczące wykazania w pierwotnym postępowaniu przez pozwanego zasadności roszczenia objętego nakazem zapłaty, czy też okoliczności dotyczących wcześniejszej spłaty tej należności – nie mogły być one w niniejszej sprawie rozpatrywane i nie mogły prowadzić do uwzględnienia powództwa przeciwegzekucyjnego, albowiem prowadziłyby to do ponownego rozpoznania sprawy. Zarzuty w tym zakresie bowiem mogły i winny być podniesione w postępowaniu rozpoznawczym, a nie dopiero na etapie postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. W przedziwnym razie godziłoby to w stan powagi rzeczy osądzonej do ponownego rozpoznania zakończonej już sprawy. W przypadku bowiem tego rodzaju tytułów wykonawczych dochodzi do prekluzji dowodów i zarzutów, również tych nie podniesionych, a które istniały przed zamknięciem rozprawy bądź wydaniem orzeczenia. Zatem skoro w niniejszej sprawie przedmiotem niniejszego postępowania jest orzeczenie sądowe w postaci nakazu zapłaty, który na równi z wyrokami korzysta ze stanu powagi rzeczy osądzonej – nie jest dopuszczalnym w ramach postępowania przeciwegzekucyjnego powoływanie się na zarzuty istniejące w momencie wydawania tego odrzeczenia, na które z różnych względów dłużnik nie powołał się w toku postępowania rozpoznawczego. Powód zaś w sprawie powoływał się właśnie na zarzuty, które mógł i winien powołać już na etapie postępowania rozpoznawczego, co wprost wynika z uzasadnienia pozwu oraz oświadczeń składanych na rozprawie i składanych wniosków dowodowych, w których wskazywał, iż sporne świadczenie zostało przez niego spłacone w całości, jeszcze przed dokonaniem jego sprzedaży przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w G. na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie. Zarzut bowiem spłaty żądania istniały już w momencie wydawania nakazu zapłaty. Zdarzenia, na których powód opierał te zarzuty powstały (jak sam zresztą twierdził) jeszcze przed wydaniem spornego nakazu zapłaty.

Poza tym Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela również stanowisko, iż w postępowaniu przeciwegzekucyjnym można oprzeć tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego i nie można go oprzeć

na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu wykonawczego. Z treści bowiem art. 840 § 1 pkt 2 kpc jednoznacznie wynika, iż dłużnik może w drodze komentowanego powództwa żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne. Powyższy przepis więc wynika bezsprzecznie, iż pozwala on na zwalczanie tytułu wykonawczego w przypadku, gdy doszło do okoliczności, które spowodowały wygaśnięcie zobowiązania lub brak możliwości jego egzekwowania już po powstaniu tytułu wykonawczego, a nie w oparciu o każde zdarzenie tego rodzaju, w szczególności w oparciu o takie zdarzenie, które powstało przed powstaniem tytułu egzekucyjnego. Tym samym w ocenie Sądu nie można żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego podnosząc zarzut spełnienia świadczenia, w sytuacji, gdy nastąpiło to przed postaniem tytułu egzekucyjnego, zaś z twierdzeń pozwu oraz oświadczeń powoda składanych na rozprawie wynika, iż podstawą pozbawienia wykonalności kwestionowanego w niniejszej sprawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Nc 590/10 przez Sąd Rejonowy w Goleniowie jest spełnienie świadczenia jeszcze przed wydaniem tego tytułu, a ściślej przed dokonaniem zbycia tej wierzytelności na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie.

Bez znaczenia przy tym jest podnoszona przez pełnomocnika powoda okoliczność, iż powód S. C. nie mógł powoływać się na wskazane wyżej zarzuty (okoliczność spełnienia świadczenia) w toku postępowania rozpoznawczego, z uwagi odrzucenie jego sprzeciwu. Analizując bowiem treść art. 840 § 1 kpc nie sposób wywieść z jego treści, aby pozwalała on oprzeć żądanie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego na zarzutach, które winny być podniesione w postępowaniu rozpoznawczym, w którym wydano kwestionowany tytuł wykonawczy, a których z różnych względów strona nie mogła podnieść w tym postępowaniu, w szczególności z uwagi na brak wiedzy o toczącym się postępowaniu, czy też z uwagi na nieskuteczne zaskarżenie nakazu zapłaty. Taka przesłanka bowiem nie została w tym przepisie sformułowana, a wobec tego, że przepis ten pozwala na pozbawienie wykonalności prawomocnych orzeczeń sądu, nie może dojść do interpretacji rozszerzającej, tworzącej nowe podstawy takiego żądania. Okoliczności powoływane przez powoda, z których wynika, iż nie zaskarżył skutecznie nakazu zapłaty jedynie z uwagi na swoją nieporadność i niezajomość przepisów – zdaniem Sądu, może stanowić jedynie podstawę do ewentualnego wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Podkreślić należy, iż zapatrywania tego nie zmienia

Reasumując powyższe wywody uznać należało w niniejszej sprawie, iż żądanie z podniesionych przez powoda okoliczności i podstaw zgłoszonego powództwa przeciwegzekucyjnego nie mogła prowadzić do jego uwzględnienia. Powód bowiem opierał swoje żądanie na nierozpoznanych w toku postępowania rozpoznawczego i istniejących przed wydaniem kwestionowanego nakazu zapłaty zarzutach – zarzucie spełnienia świadczenia i nabycia przez (...) Spółkę z o.o. we W. nieistniejącej wierzytelności, a których to nie powołał w tym postępowaniu z uwagi na nieskuteczne zaskarżenie tego nakazu zapłaty. Podkreślić zaś należy, iż w przypadku orzeczeń sądowych dłużnik może powoływać się jedynie na te zdarzenia powodujące niezasadność roszczenia objętego nakazem zapłaty, które powstały po jego wydaniu. Powód zaś w niniejszej sprawie powoływał się na zderzenia istniejące przed wydaniem nakazu zapłaty, zaś ich uwzględnienie prowadziłoby do ponownego rozpoznania sprawy zakończonej wydaniem nakazu zapłaty.

Poza wyżej wskazanymi uwagami wskazać należy, iż żądanie powoda nie mogłoby zostać również uwzględnione w oparciu o podnoszony zarzut spełnienia świadczenia na podstawie treści art. 840 § 1 pkt 2 kpc w brzmieniu obowiązującym do dnia 08 września 2016r. Sąd bowiem stoi na stanowisku, iż z treści art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 10 lipca 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw wynika, iż nowe brzmienie tych przepisów należy stosować do spraw wszczętych po dniu wejścia w życie tej ustawy, czyli po dniu 08 września 2016r. Postępowanie w niniejszej sprawie zaś zostało wszczęte w styczniu 2017r., a zatem do roszczeń powoda należy stosować nowe brzmienie art. 840 § 1 pkt 2 kpc, zgodnie z którym dłużnik może żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego także w oparciu o zarzut spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne. Powód zaś w sprawie ograniczył się w zasadzie jedynie od zarzutu spełnienia świadczenia przed wydaniem tytułu egzekucyjnego, jednakże w niniejszej sprawie brak

jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w postępowaniu, w którym został wydany nakaz zapłaty zgłoszenie takiego zarzutu było nieodpuszczalne z mocy ustawy.

Podkreślić przy tym należy, iż żądanie powoda również nie mogłoby zostać uwzględnione na podstawie zarzutu spełnienia świadczenia również przy uwzględnieniu treści art. 840 § 1 pkt 2 kpc w brzmieniu sprzed 08 września 2016r. Wówczas z treści tego przepisu wynikało, iż dłużnik mógł żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego również w parciu o zarzut spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Z treści tego przepisu pełnomocnik powoda wywodziła uprawnienie powoda do skutecznego żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego z powołaniem się na zarzut spełnienia świadczenia jeszcze na rzecz poprzedniego wierzyciela, albowiem na skutek nieskutecznego zaskarżenia nakazu zapłaty zarzut ten nie został przez Sąd rozpoznany. Takie stanowisko powoda nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem opera się nie błędnej interpretacji powyższego przepisu. Powszechnie bowiem w orzecznictwie przyjmuje się, że treść art. 840 § 1 pkt 2 kpc w brzmieniu sprzed 08 września 2016r. nie uposażania Sądu w postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego do badania w każdej sprawie zarzutu spełnienia świadczenia o ile nie został on zbadany przez Sąd meriti. Zarzut ten bowiem nie stanowi uzasadnionej podstawy powództwa opozycyjnego przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 kpc, jeżeli z przyczyn leżących po stronie dłużnika, nie został on zgłoszony przed zamknięciem rozprawy w sprawie, w której został wydany tytuł egzekucyjny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012r., IV CSK 284/11). Wręcz w uchwale z dnia 23 maja 2012r. Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 16/12 wskazał, iż oparcie powództwa przeciwegzekucyjnego o zarzucę spełnienia świadczenia jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy zarzut ten – ze względu na ustanowiony ustawą zakaz – nie mógł być rozpoznany w sprawie, w której wydano tytuł egzekucyjny. W przeciwnym razie powyższe unormowanie prowadziłoby do możliwości ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, zaś ustawodawca mimo, że użył sformułowań budzących poważne wątpliwości interpretacyjne – nie dał jakiegokolwiek znaku uzasadniającego wniosek, iż gruntownie przekształca uformowany przed wielu laty i niekwestionowany model powództwa opozycyjnego, nadając mu charakter środka zaskarżenia sui generis oraz że czyni wyłom w zasadzie prekluzji materiału faktycznego związanej z prawomocnością wyroku. Powyższy pogląd została również wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego dnia 12 października 2016r., II CSK 489/16.

Reasumując powołana przez powoda podstawa żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci twierdzenia, iż całość należności z tytułu umowy kredytu, która była podstawą wydania kwestionowanego nakazu zapłaty jeszcze przed jego wydaniem, w niniejszej sprawie nie mogła więc doprowadzić do uwzględnienia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w niniejszej sprawie. Z tych też względów Sąd nie ustalał, w jakim zakresie, kiedy i w jakich datach powód przed wydaniem tytułu wykonawczego dokonał spłaty z tytułu tej umowy, albowiem nie miało to wpływu na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Na marginesie jedynie znaczyć należy, iż spłata należności z tytułu wykonawczego po jego wydaniu, co miało miejsce w niniejszej sprawie, stanowi co do zasady podstawę do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. W niniejszej sprawie z uwagi na okoliczności, w jakich doszło do tej spłaty nie mogło to powodować uwzględnienia powództwa. Wskazać bowiem należy, iż do tej spłaty doszło do rąk wierzyciela w trakcie postępowania egzekucyjnego. Konsekwencją tej spłaty było pozostawienie tego tytułu wykonawczego w aktach sprawy egzekucyjnej, bez dokonania zwrotu tego tytułu na rzecz wierzyciela. Komornik wprawdzie nie zaznaczył na nim, iż całość należności z niego została wyegzekwowana, niemniej jak wskazał w piśmie nastąpiło to jedynie na skutek omyłki. Powyższe zaś okoliczności jednoznacznie wskazują, iż kwestionowany tytuł wykonawczy nie będzie mógł być już w przyszłości wykorzystany do prowadzenia egzekucji, zwłaszcza że pozwany nie będzie w jego dyspozycji – a zatem brak było podstaw do pozbawienia go orzeczeniem sądowym wykonalności, albowiem sama już wzmianka Komornika i pozostawienie tytułu w aktach sprawy egzekucyjnej powoduje, iż tytuł ten nie posiada mocy wykonalności. Zatem również z tych też względów brak było podstaw do orzeczenia o pozbawieniu tego tytułu wykonalności.

Dla porządku wskazać również należy, iż powód wprawdzie nie podniósł zarzutu przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym, kwestionowanym w niniejszej sprawie – niemniej z uwagi na zmianę przepisów dotyczących przedawniania, również w tym zakresie należało zbadać, czy powództwo zgłoszone przez powoda nie jest zasadne. Zarzut taki może być rozpatrywany w kontekście art. 840 § 1 pkt 2 kpc, o ile nastąpił po powstaniu tytułu

wykonawczego – wymagało ustalenia, czy istotnie nie nastąpiło przedawnienie roszczenia objętego nakazem zapłaty na podstawie art. 125 kc.

Ponownie podkreślić należy, iż jak już wyżej wskazano art. 840 § 1 pkt 2 kpc odnosi się jedynie do zdarzeń powstałych po powstaniu tytułu wykonawczego. Tym samym w niniejszej sprawie nie ma możliwości badania, czy w momencie wydawania przeciwko powodowi nakazu zapłaty roszczenie objęte tym nakazem było przedawnione. Prowadziłoby to bowiem do niedopuszczalnego ponownego badania sprawy, do jej ponownego merytorycznego rozpoznania. Powództwo to bowiem nie może zmierzać do podważenia treści orzeczenia sądowego. Tym samym zarzut przedawnienia roszczenia, który mógł i winien być zgłoszony w postępowaniu, które zakończyło się wydaniem tytułu egzekucyjnego – nie może być rozpoznawany w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego i w tego też tytułu brak było podstaw do badania czy roszczenie objęte nakazem zapłaty uległo przedawnieniu w momencie wydawania nakazu zapłaty, skoro Sąd w ogóle tej okoliczności nie był władny badać w tym postępowaniu. Jest to bowiem okoliczność, która powstała przed powstaniem tytułu egzekucyjnego i nawet gdyby istniała nie mogła powodować pozbawienia zaskarżonego tytułu wykonawczego wykonalności.

Niemniej inaczej należy ocenić przedawnienie się roszczenia stwierdzonego już tytułem egzekucyjnym, czyli możliwości dochodzenia roszczenia wynikającego z tytułu egzekucyjnego. Okoliczność taka jako z samej swojej istoty mogąca nastąpić jedynie po wydaniu tytułu egzekucyjnego może stanowić podstawę do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Zgodnie z treścią art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu (lat sześciu od dnia 09 lipca 2018r.),, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Przepis art. 125 § 1 kc nie wskazuje początku biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia, poprzestając na wskazaniu kategorii roszczeń, których ono dotyczy. W tym zakresie więc należy sięgnąć do art. 124 § 2 kc, który jako początek biegu takiego terminu wskazuje zakończenie postępowania. W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem jest bezsporne, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 125 § 1 kc jest uprawomocnienie się orzeczenia.

W niniejszej sprawie jak wynika z akt sprawy I Nc 590/10 nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu, albowiem sprzeciw został odrzucony z uwagi na niedochowanie warunków formalnych sprzeciwu. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 21 września 2011r. Od tej więc daty należy liczyć termin przedawnienia roszczenia zasądzonego w/w nakazem zapłaty, zaś co do odsetek należnych w przyszłości liczyć należy od tej daty trzyletni termin przedawnienia.

Niemniej zgodnie z treścią art. 122 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność m.in. przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stosownie do treści art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 kc).

W niniejszej sprawie od daty zakończenia prawomocnego zakończenia postępowania, w którym wydano kwestionowany nakaz zapłaty do dnia wszczęcia postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, co miało miejsce w dniu 09 stycznia 2017r. upłynęło 5 lat prawie cztery miesiące. Niemniej wierzyciel w dniu 21 kwietnia 2014r., a więc jeszcze przed upływem tego krótszego trzyletniego terminu przedawnienia dla odsetek zasądzonych na przyszłość – wszczął postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi. Czynność ta niewątpliwie spowodowała przerwę biegu terminu przedawnienia i przerwa ta, stosownie do treści art. 124 § 2 kc trwała do dnia umorzenia postępowania w dniu 12 lipca 2012r., przy czym umorzenie to nie nastąpiło

na skutek cofnięcia wniosku, lecz uznania przez Komornika, iż tytuł wykonawczego został pozbawiony wykonalności, co wobec analizy akt sprawy I Nc 59010 Sądu Rejonowego w Goleniowie było decyzją błędną. Od tej daty na nowo przedawnienie rozpoczęło swój bieg, lecz zostało przerwane i to przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia dla odsetek, ponownym wszczęciem postępowania egzekucyjnego, na skutek wniosku wierzyciela z dnia 23 marca 2015r. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie T. Ż., a które zakończyło się w dniu 20 czerwca 2016r. na skutek dokonania spłaty przez dłużnika całego świadczenia. Powyższe więc w sposób jednoznaczny wskazuje, iż również powodu przedawnienia roszczenia stwierdzonego kwestionowanym tytułem wykonawczym brak jest podstaw do pozbawienia go wykonalności.

Mając na uwadze wyżej poczynione uwagi uznać należało, nawet przy zrozumieniu sytuacji powoda, który spłaca nadal świadczenie pochodzące sprzed prawie dwudziestu lat, a od którego odsetki w znaczący sposób przekroczyły już należność główną, iż w niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw określonych w art. 840 § 1 kpc do pozbawienia wykonalności tytułem wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w dniu 30 kwietnia 2010r. w sprawie I Nc 590/10. Z tych też względów Sąd oddalił powództwo powoda S. C. o pozbawienie tego tytułu wykonalności w całości, o czym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Kolejno rozważenia wymagało drugie z roszczeń zgłoszonych przez powoda w niniejszej sprawie, tj. roszczenie o zapłatę kwoty 18.676,05 złotych wraz z odsetkami i to mimo zwrotu przez Sąd odpowiedzi na pozew pozwanego. Powód dla uzasadnienia swojego żądania wskazywał, iż domaga się od pozwanego (...) spółki z o.o. we W. zwrotu w/w kwoty zapłaconej przez powoda na jej rzecz tytułem zapłaty roszczenia wynikającego z kwestionowanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty. Powód wskazywał, iż powyższą kwotę zapłacił, aby uniknąć postępowania egzekucyjnego, w tym egzekucji z nieruchomości, mimo że w jego ocenie ta należność na rzecz pozwanego jest niezasadna, albowiem tytuł wykonawczy, na podstawie którego powód dokonał tej zapłaty nie powinien być w ogóle egzekwowany, albowiem on już przed jego wydaniem uregulował wszystkie swoje zobowiązania, zaś pozwany w niniejszej sprawie nabył nieistniejącą wierzytelności i mimo wyjaśnień z jego strony nadal domagał się od powoda jej zaspokojenia. Pełnomocnik z urzędu powoda poza podtrzymaniem żądania zgłoszonego osobiście przez powoda w tym zakresie nie wskazał, na jakiej podstawie powód domaga się zapłaty wyżej wskazanej kwoty.

Kwestią pierwotną przy rozpoznaniu drugiego z żądań powoda było ustalenie podstawy prawnej żądania. Powód wskazywał w sposób jednoznaczny, iż spełnione na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie świadczenie było mu nienależne. Podstawę prawną więc jego żądania była treść art. 410 § 1 kc, zgodnie z którym przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia, a więc prawo żądania do wydania przez tego, kto uzyskał świadczenie bez podstawy prawnej zwrotu świadczenia, stosuje się do świadczenia niezależnego. Stosownie bowiem do treści art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

W oparciu o powyższe przepisy osoba, która spełniła na rzecz innej osoby świadczenie, a to świadczenie było świadczeniem nienależnym – może domagać się od osoby, która uzyskała to świadczenie jego zwrotu. Z treści cytowanego wyżej przepisu wynika, iż w przypadku powództwa opartego na tej podstawie prawnej powód musi wykazać, iż pozwana uzyskała świadczenie oraz że świadczenie to zostało spełnione bez podstawy prawnej, a także że korzyść ta ma wartość majątkową i została uzyskana jego kosztem. Wszystkie powyższe okoliczności jest zobowiązany wykazać powód stosownie do treści art. 6 kc, albowiem to on z tych okoliczności wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało to, że powód dokonał na rzecz pozwanego zapłaty kwoty wskazanej w żądaniu, albowiem wynikało to z przedłożonego przez niego dowodu wpłaty. Okoliczność tą należało więc uznać za udowodnioną i zatem wykazana została okoliczność dokonania na rzecz pozwanego świadczenia. Świadczenie bowiem oznacza w rozumieniu art. 410 § 1 kc uzyskanie korzyści cudzym kosztem

Kolejno jednakże należało ustalić, czy świadczenie to zostało spełnione nienależnie. Definicję świadczenia nienależnego zawiera art. 410 § 2 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa

świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Świadczenie więc może być nienależne w sytuacji, gdy spełniający świadczenie w rzeczywistości nie był do niego zobowiązany w ogóle lub wobec tej osoby, której świadczył np. w sytuacji, gdy w chwili spełnienia świadczenia brak jest ważnego zobowiązania, gdyż nigdy nie istniała lub wcześniej wygasło. Świadczenie jest również nienależne, gdy podstawa prawna wprawdzie istniała w chwili spełnienia świadczenia, lecz potem odpadła. Ta ostatnia sytuacja ma miejsce w szczególności w sytuacji, gdy egzekwowane jest świadczenie zasądzone nieprawomocnym wyrokiem opatrzonym rygorem natychmiastowej wykonalności, gdy w sprawie doszło następnie do oddalenia powództwa.

W niniejszej sprawie powód dokonał zapłaty wskazanej w pozwie kwoty na rzecz powoda tytułem zapłaty należności wynikającej z tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie X Nc 590/10 z dnia 30 kwietnia 2010r. celem uniknięcia egzekucji. Powód jednocześnie twierdził, iż z uwagi na zajęcie w jego ocenie przesłanek z art. 840 § 1 kpc tytuł ten nie powinien być egzekwowany i winien zostać pozbawiony wykonalności, a tym spełnione na jego podstawie świadczenie należało uznać za nienależne. Niemniej spełnionego przez powoda świadczenia nie sposób uznać za świadczenie nienależne, albowiem jego twierdzenia co do zasadności pozbawienia nakazu zapłaty, który był podstawą dokonania tego świadczenia wykonalności nie zostały przez Sąd podzielone, co znalazło odzwierciedlenie w wyżej już poczynionych rozważaniach. Zatem skoro tytuł wykonawczy, na podstawie którego powód świadczył na rzecz pozwanego nie został pozbawiony wykonalności to nadal stanowi prawną podstawę do domagania się przez pozwanego spełnienia świadczenia wynikającego z tego tytułu. Tytuł ten, niezależnie od podnoszonych przez powoda okoliczności o wcześniejszym spełnieniu należności objętych tym tytułem, jeszcze przed jego wydaniem, jak już wyżej wskazano nie ma wpływ na jego wykonalność i możliwość prowadzenia egzekucji na jego podstawie. To zaś oznacza, iż dokonane przez powoda na jego podstawie świadczenie na rzecz pozwanego nie może być uznane za świadczenie nienależne i tym samym nie zaktualizowała się przesłanka do zobowiązania pozwanego do zwrotu dokonanego na jego rzecz świadczenia. To zaś powoduje, iż również to zadanie powoda winno ulec oddaleniu.

Dla oceny zasadności tego żądania bez znaczenia pozostają tutaj podnoszone przez powoda okoliczności dotyczące tego, iż powód już na rzecz poprzednika prawnego pozwanego z niniejszej sprawy dokonał zapłaty wszystkich należności wynikających z umowy kredytu z dnia 19 lutego 1997r. Jak już bowiem wcześniej wskazano, z uwagi na niepodniesienie tego zarzutu przez powoda w postępowaniu I Nc 590/10 nie mają one wpływu na byt i ważność tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w tym postępowaniu w dniu 30 kwietnia 2010r. Nakaz ten jest prawomocny i jako taki może podlegać egzekucji, zaś wcześniejsze okoliczności, zwłaszcza te dotyczące poprzednika prawnego wierzyciela, nie mają wpływ na jego wykonalność. Zwłaszcza że w niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, że istotnie dokonał spłaty całego zadłużenia. Powód bowiem jedynie poza swoimi oświadczeniami o przekonaniu, iż dokonał tej spłaty, nie wykazał w jednoznaczny sposób, iż ta spłata została dokonana i to bez względu na to, że nie udało się ustalić, w jakiej wysokości potrąceniom ulegało jego wynagrodzenie za pracę w stoczni (...). Podkreślić należy, iż wbrew twierdzeniom powoda postępowanie egzekucyjne prowadzone przez poprzednika prawnego pozwanego z niniejszej sprawie, nie było jedynym jakie było przeciwko niemu prowadzone, zaś jak wynika z informacji udzielonej przez N. K. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie żadne z tych postępowań nie zakończyło się wbrew twierdzeniom powoda jedynie na skutek cofnięcia wniosku egzekucyjnego, lecz większość z wagi na bezskuteczność egzekucji po wyegzekwowaniu niewielkich należności.

Reasumując mając na względzie to, że powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego należności wynikającej z tytułu wykonawczego stanowiącego nakaz zapłaty z dnia 30 kwietnia 2010r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie I Nc 590/10, którego wykonalność nie została w niniejszej sprawie przez Sąd zakwestionowana z uwagi na brak podstaw ku temu – świadczenie dokonane na tej podstawie nie może zostać uznane za świadczenie nienależne i tym samym brak jest podstaw do zobowiązania pozwanego do jego zwrotu na rzecz powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezasadnym są oba żądania zgłoszone przez powoda w niniejszej sprawie, tj. zarówno żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, jak również żądania zapłaty i z tych względów Sąd oddalił oba powództwa, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

Stosownie do treści art. 108 § 1 kpc Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, przy czym o kosztach należnych stronie reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika Sąd rozstrzyga tylko na wniosek złożony przed zamknięciem rozprawy (art. 109 § 1 kpc).

Niewątpliwie w niniejszej sprawie powód przegrał sprawę i winien ponieść koszty poniesione przez pozwanego na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić drugiej stronie poniesione przez nią koszty postępowania. Oba żądania powoda zaś zostały oddalone, a więc należało uznać go za przegrywającego sprawę.

Niemniej w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie w zakresie obowiązku poniesienia przez powoda kosztów postępowania winien mieć zastosowanie art. 102 kpc. Zgodnie z treścią tego przepisu w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd uznał, iż z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy należało odstąpić od obciążania powoda kosztami niniejszego postępowania w całości.

Jak już wyżej wskazano zgodnie z treścią art. 102 kpc, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej spór tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego statuują tym samym zasadę, że wprawdzie wynik procesu z reguły decyduje o obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, niemniej nie jest to obowiązek nieograniczony i podlega ocenie z punktu widzenia zasad słuszności. Kodeks nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/730. Zastosowanie przez sąd art. 102 kpc. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej (wyrok SN z 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73).

Podstawy do zastosowania art. 102 kpc należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach sprawy, przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne.

Na kanwie powyższych rozważań, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie okolicznością uzasadniającą odstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu była sytuacja majątkowa powoda, która jawiła się na tyle źle, że uzasadniało to zwolnienie go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, jak również jego aktualna sytuacja zdrowotna. Powód bowiem w trakcie postępowania musiał przejść amputację nogi, co samo już prze się rodzi dodatkowe koszty po jego stronie w postaci konieczności zakupu protezy, jak również uniemożliwia mu jakiegokolwiek dodatkowe zatrudnienie umożliwiające mu spłatę kosztów postępowania. Poza tym należało zwrócić uwagę na okoliczności niniejszej sprawy, w której powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, który powstał na skutek jego niewprawnego działania w trakcie postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie I Nc 590/10, jak również na skutek jego subiektywnego przekonania, iż wszelkie zadłużenie z umowy kredytu już spłacił, zaś na skutek nieskutecznego odwołania się powoda od nakazu zapłaty okoliczność ta nie może być już badana. Zwłaszcza że jak wynika z dowodów w niniejszej sprawie należność z tego tytułu dotyczy jedynie niewielkiej części niespłaconego kredytu z 1997 roku, zaś na wysokość należności w głównej mierze wpływają naliczone dotychczas odsetki. Podkreślić przy tym należy, iż w tych okolicznościach w subiektywnym odczuciu powoda, jego żądanie mogło być uzasadnione, a przynajmniej wymagało zbadania prawidłowości działania pozwanego przez Sąd. W tej więc sytuacji wychodząc tymże odczuciom powoda naprzeciw, w ocenie Sądu niesprawiedliwe byłoby w odczuciu społecznym obciążanie powoda jeszcze kosztami tego postępowania na rzecz pozwanego. Powyższe więc, zdaniem

Sądu uzasadniało odstąpienie od obciążania powoda kosztami postępowania na zasadzie słuszności (art. 102 kpc.), o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku.

Powód w niniejszej sprawie był reprezentowany przez pełnomocnika urzędu, któremu przyznano wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej powodowi z urzędu, zgodnie z jego wnioskiem i oświadczeniem złożonym przed zamknięciem rozprawy wynagrodzenie za pomoc świadczoną z urzędu w wysokości 2.952 zł, w której mieściła się kwota podatku VAT w wysokości 552 złotych, o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku. Wysokość tego wynagrodzenia została ustalona w niniejszej sprawie na podstawie § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSR Małgorzata Izbińska-Barcik

Sygnatura akt I C 588/18

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień, z uwzględnieniem usprawiedliwionego złożenia uzasadnienia po terminie z uwagi na wpływ wniosku o uzasadnienie w trakcie trwania urlopu wypoczynkowego;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda,
 - pełnomocnikowi pozwanego;
3. akta przedłożyć za trzy tygodnie lub z apelacją

G., dn. 04 września 2018 r.

SSR Małgorzata Izbińska-Barcik